

für das genannte Kloster, wo es heisst¹: ' . . Ego denique Arnulfus Halberstadensis episcopus, ecclesiae meae utilitati semper providere studens, castrum quod Hilisineburch dicitur, cum omnibus circumquaque positis, tercio Ottone imperatore tradente, Deo sanctoque eius primo martyri Stephano acquisivi, quod et pro animae meae, predecessorum successorumque meorum remedio divino famulatu dicavi. Nam memorato principe defuncto, habitatoribusque loci eiusdem eliminatis, monachos, quos his temporibus secundum ordinem Vuldensem religiosiores inveni, ibidem collocavi'. Nun hat schon Schum² in den Rosenfelder Annalen³ ältere Ilsenburger Aufzeichnungen zu erkennen gemeint, welche uns auch zum Theil in der 'Chronologia abbatum Ilsineburgensium'⁴ erhalten seien. Auch mit unseren Notizen stimmen diese chronicalischen Aufzeichnungen in auffallender Weise überein. Man vergleiche:

A.

A. D. 998. Arnoldus episcopus Halberstadensis ab imperatore Ottone tercio locum mansionis monasterii in Ilseneborch sedulis precibus impetravit. Is enim eum prius inhabitavit, tum pro eo quod securus⁵ erat, utpote densitate silvarum circumseptus, tum quia venacionum locus est.

Urk. v. 6. April 1018:

. . . Deo sanctoque eius primo martyri Stephano acquisivi . . .

A.

Post cuius mortem venerabilis Arnolfus Halberstadensis episcopus in castro Ilsineborch (habitatoribus loci eiusdem eliminatis *Urk.*) Deo fecit inhabitare servientes. Nam monachos, quos eo tempore secundum ordinem Vuldensem [religiosiores invenit], congregavit et abbatem Ezilonem, postea Brandenburgensem episcopum, prefecit.

Chronologia p. 684:

Hunc locum inhabitavit circa a. Chr. 996. Otto tertius imperator Romanus, quia erat locus securus, densitate sylvarum circumseptus et venationi commodus . . . Arnolphus, qui a. Chr. 998. ab Ottone tercio hunc locum Ilsineborg impetravit et Deo sanctoque eius primo martyri Stephano acquisivit, ut ex prima fundatione constat . . . Post mortem Ottonis imperatoris Arnolphus episcopus Halberstadensis castrum Ilsineburch commutavit in monasterium, et eiectis terreno regi militantibus, fecit habitare Deo servientes. Nam monachos, quos eo tempore secundum ordinem Fuldensem religiosiores ac honestissimos invenire poterat, congregavit et iis praeposuit abbatem Ezilonem.

1) Jacobs, Urkundenb. d. Kl. Ilsenburg I, S. 2.
 bücher des Sanct-Albans-Klosters zu Mainz S. 94 ff.
 dieselben unvollständig sind, im Ann. Saxo, der R benutzte.
 nitz, SS. rer. Brunsv. III, 684 sq.

2) Die Jahrbücher des
 3) Bezv., da
 4) Leibniz,
 5) 'serenus' cod.